

Equip per sempre

En una casa plena de rialles i joguines, hi vivien tres germans: l'Eusebi, de vuit anys, en Biel, de sis, i el petit Arnau, de quatre. Tot i que s'estimaven molt, de vegades discutien per coses petites: qui jugaria primer amb el cotxe vermell, qui triaria el conte de bona nit o qui havia deixat els colors sense tapa.

Una tarda, la mare els va cridar al sofà i els va dir amb veu suau:
—Amors meus, us vull explicar una cosa molt important.

Tots tres es van acomodar, encuriosits.

—Sou germans, i això vol dir que estareu junts per sempre. A vegades us podeu enfadar, però el més important és que us cuideu i us ajudeu. Imagineu que sou un equip. Si un equip no juga unit, no pot guanyar.

L'Eusebi va arrufar el front.
—I què passa si l'Arnau em trenca el dibuix sense voler?

—O si l'Eusebi no em deixa jugar amb els seus blocs —va afegir en Biel.

—O si en Biel es menja la meva última galeta —va dir l'Arnau amb veueta.

La mare va somriure.
—Sempre podeu parlar i buscar solucions. En lloc de barallar-vos, podeu explicar com us sentiu. Si l'Arnau et trenca el dibuix, et pot ajudar a fer-ne un altre. Si l'Eusebi no et deixa els seus blocs, li ho pots demanar amb bones paraules. I si en Biel es menja la teva galeta, pot compartir després el seu berenar. Així és com funciona un bon equip.

Els tres germans es van mirar. Sabien que no sempre seria fàcil, però també sabien que la mare tenia raó.

L'endemà, mentre jugaven al pati, en Biel va ensopegar i va caure a terra. Es va pelar el genoll i se li van omplir els ulls de llàgrimes.
L'Eusebi i l'Arnau van córrer al seu costat.
—T'ajudo a aixecar-te —va dir l'Eusebi, tot oferint-li la mà.
—Jo et porto una tireta —va dir l'Arnau, corrent cap a casa.

Quan la mare els va veure junts, va somriure orgullosa. Perquè, al final del dia, el més important no era qui tenia el cotxe vermell o l'última galeta. El més important era que l'Eusebi, en Biel i l'Arnau sempre estarien units, perquè eren germans per sempre.